

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 257/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. H. H., B., zastúpenej advokátskou kanceláriou K., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. M. K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/152/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. H. H. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2013 doručená sťažnosť JUDr. H. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v

primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/152/2008.

Sťažovateľka uviedla, že 8. septembra 2008 podala „žalobný návrh“ proti žalovanému „Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR“ a 26. novembra 2009 podala návrh „o rozšírenie ďalšieho žalovaného“, o ktorom okresný súd rozhodol až po troch rokoch.

Okresný súd v jej veci nenariadil ani jedno pojednávanie (zákonný sudca iba vzniesol námietku zaujatosti v marci 2010) a vyzval ju na zaplatenie súdneho poplatku v auguste 2011.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka nebola spokojná s postupom okresného súdu, v januári 2013 podala na okresnom súde „sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní 14 C 152/2008“, v ktorej žiadala „o zjednanie nápravy“ predsedníčku okresného súdu, pretože jej spor trvá už 4 roky a 5 mesiacov. V odpovedi na jej sťažnosť predsedníčka okresného súdu podaním sp. zn. Spr. 2012/2013 z 15. februára 2013 po opísaní úkonov okresného súdu a účastníkov okrem iného uviedla, že „predmetné konanie je poznačené prieťahmi“.

Sťažovateľka na základe toho navrhla, aby ústavný súd rozhodol, že jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 152/08 porušené bolo, zaviazal ho uhradiť jej finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa sťažnosťou z 13. mája 2013 doručenou ústavnému súdu 17. mája 2013 prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáha vyslovenia porušenia svojich práv na ústavnom súde, pretože okresný súd nekoná v jej veci, hoci jej žaloba bola podaná v septembri 2008.

Ústavný súd v danej veci zistil, že predsedníčka okresného súdu na jej sťažnosť z 19. januára 2013 na prieťahy v konaní odpovedala vyjadrením sp. zn. Spr. 2012/2013 z 15. februára 2013, v ktorom okrem uvedenia chronológie procesných úkonov vykonaných v doterajšom priebehu napadnutého konania v závere uviedla:

„Za účelom zabránenia vzniku prieťahov v konaní som pristúpila k priebežnému sledovaniu veci až do jej právoplatného skončenia a v prípade potreby zabezpečím vykonanie potrebných opatrení na to, aby k vzniku prieťahov v konaní zo strany súdu nedošlo. O uvedenej skutočnosti boli oboznámení aj zákonný sudca a vyšší súdny úradník, ktorých som požiadala, aby vo veci konali bez prieťahov.“

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že hoci sťažovateľka podala predtým, ako sa obrátila na ústavný súd, sťažnosť na prieťahy v konaní (a to v januári

2013), takéto využitie právneho prostriedku nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažovateľkou nepredstavuje dostatočný časový priestor na poskytnutie možnosti napadnutému všeobecnému súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený jeho nečinnosťou, pretože jej sťažnosť bola doručená ústavnému súdu už po uplynutí troch mesiacov od vybavenia sťažnosti predsedníčkou okresného súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane vyslovil (I. ÚS 46/2010), že podanie sťažnosti na prieťahy podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) považuje za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde len v tom prípade, ak sťažovateľ poskytne príslušnému súdu dostatočný priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou.

Keďže sťažovateľka ani nevzniesla iné relevantné námietky na nadriadený súd, aj keď s odpoveďou predsedníčky okresného súdu spokojná nebola, v okolnostiach danej veci preto ústavný súd konštatoval, že sťažnosť bola ústavnému súdu podaná predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právneho prostriedku, ktorý zákon účinne poskytuje sťažovateľke na ochranu jej základných práv a slobôd, bolo bezúspešné a neprinieslo ňou sledovaný cieľ.

Tento záver zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 30/2011, III. ÚS 101/2011, III. ÚS 12/2012).

K tomu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka, riadne zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré je premietnuté v petite, v sťažnosti neodôvodnila (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a teda odôvodnenie nie je zosúladené s návrhom na rozhodnutie, preto túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom prepísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 378/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013